

skrænkende paa Forbruget, de maa forbedre Mulighederne for dansk Produktion og føre til en Forbedring af Landets Handelsbalance. Vi ser ikke saa optimistisk paa det, at vi gaar ud fra, at vi, fordi vi i nogle faa Maaneder har haft en god Handelsbalance, kan vente, at det skal holde i Fremtiden. Vi ved, at vi i 25 Aar har haft et uheldigt Forhold mellem Landets Ind- og Udførsel. Vi ved ogsaa, at der har været enkelte Perioder, hvor det er gaaet bedre, men til Gængæld er det i andre Perioder gaaet daarligere, og vi tror, at man for Tiden blot er inde i en af disse gode Perioder, der vil efterfølges af en uheldigere Periode. Jeg skal imidlertid ikke uddybe dette yderligere, idet ogsaa jeg ønsker, at man nu fører Sagen videre for eventuelt ved en Forhandling mellem begge Rigsdagens Ting at naa et tilfredsstillende Resultat.

Jeg skal derfor anbefale ærede Medlemmer at stemme for Udvalgets Ændringsforslag og de af Mindretallet, det ærede Medlem Hr. Fibiger og mig, stillede Ændringsforslag.

Rode: Det fremgaar klart af Betænkningen og ogsaa af de Udtalelser, som er fremkommet fra de tre Ordførere, at hvad der foreligger ved denne anden Behandling af Forslag til Lov om Valutaforanstaltninger, ikke, som ofte ellers ved saadanne Forslag, er Udtryk for en Kamp mellem et Flertal og et Mindretal, men for en Overbevisning om, at denne Behandling er et af Stadierne paa Forhandlingernes Vej. Der er ingen Tvivl om, at en fortsat Forhandling i Folketingets Udvalg paa enkelte Punkter vilde have kunnet føre til større Overensstemmelse, men lige saa klart tror jeg, det stod for alle Deltagerne i Forhandlingen, at en endelig Overenskomst vilde man vanskeligt kunne naa paa det nærværende Stadium, og jeg tror, at den ærede Ordfører (Trier) har angivet en af Grundene hertil.

Ud fra denne Betragtning forekommer det mig rigtigt stærkt at fæste Opmærksomheden ved, at der er opnaaet Enighed om meget væsentlige Afsnit af dette Forslag. Naar det ærede Medlem Hr. Lange udtalte, at han ikke helt kunde slutte sig til, hvad der tidligere var sagt om dette, tror jeg dog at turde fastholde, at Enigheden i Virkeligheden er saa stor, som det, før han talte, blev udtalt. For mit eget Partis Vedkommende ved jeg fuldt ud, at der ingen Uoverensstemmelse er mellem os og det ærede Medlem Hr. Lange om, at det er nødvendigt, at denne Ordning er holdbar. Hvad det ærede Medlem mener, er, at der nødvendig-

vis maa lægges en Grund, for at det, der fastslaaes i de første 3 Paragraffer, kan holde. Vi er af den Opfattelse, at for at tilvejebringe Sikkerhed for, at Ordningen skal kunne blive holdbar — ogsaa ved fornødne Støtteforanstaltninger —, maa Bestemmelserne i de tre Paragraffer være til Stede. I Virkeligheden siger vi, tror jeg, saa at sige alle det samme, een lægger Hovedvægten paa den ene Del, en anden paa den anden Del, men til syvende og sidst er Anskuelserne med Hensyn til, hvad det samlede Resultat nødvendigvis maa blive angaaende dette Spørgsmaals Løsning, vistnok ikke synderlig forskellige. Jeg anser det for meget vigtigt, at der er blevet Enighed om, hvilken Politik Landet skal føre, hvilken Politik Nationalbanken skal føre paa dette Omraade, hvad Nationalbanken skal sætte ind herpaa, og hvad den skal bringe af økonomiske Ofre herfor, samt at den vil kunne forvente en Støtte fra Statsmagtens Side. Med Hensyn til en af Støtteforanstaltningerne, Valutakreditten, er der ogsaa opnaaet Enighed, idet den findes omhandlet i § 2.

Naar jeg dernæst vender mig til det, som der endnu ikke er opnaaet Enighed om, vil jeg gerne betone, at heller ikke der synes Uoverensstemmelserne mig at være af en saadan Art, at de skulde pege paa et Brud, et Bortfald af Ordningen, en Krise og alt, hvad derefter maatte følge; saa store synes Uoverensstemmelserne mig ikke at være. Det vil ses, at et stort Flertal indenfor Udvalget har ønsket et Valutaraad oprettet og er enigt om at foreslaa dets Sammensætning. Hvad Sammensætningen angaar, antager jeg ikke, det fjerde Parti vilde have haft noget at indvende derimod, hvis det overhovedet kunde tænke sig et Valutaraad oprettet. Det samme Flertal, som jeg her nævner, er ogsaa enigt om Ønskeligheden af et Rigsdagsudvalg som Forhandlingsorgan, eventuelt Beslutningsorgan, i visse Tilfælde. Overfor dette staar der, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard fremhævede, et Tilbud fra Venstres Side om at tilvejebringe et Rigsdagsudvalg som Forhandlingsorgan og tillige en Erkendelse af, at Regeringen bør have en Adgang til at skaffe sig sagkyndig Bistand, som den finder det fornødent. Jeg kan ikke se, at Uoverensstemmelserne paa dette Punkt er af en saadan Art, at en for Landet nødvendig Løsning kan bryde herpaa.

Endvidere er der fra alle Sider Enighed med Hensyn til Spørgsmaalet om Tilbagebetaling af Gælden til Nationalbanken. Der er endelig fra alle Sider Enighed om,